

*Llac d'en Beys amb el refugi del mateix nom, Parc Nacional d'Orlú.
Foto de Leonci Canals.*

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 6 de novembre

Excursió matinal al Camí Ral i Plana Ponça d'Olesa de Bonesvalls (Garraf) amb sortida a les 7.30 h

— 10 de novembre (dijous)

Conferència «El Montseny de Marià Manent» per Arnau Vives

— 13 de novembre

Excursió al Montseny (Osona) amb sortida a les 7 h

— 27 de novembre

Excursió matinal als llacs del torrent del Llop de Castellar del Vallès (Vallès Occ.) amb sortida a les 7.30 h

— 10 i 11 de desembre

Col·locació del Pessebre de la SEAS al turó Punçó (Cerdanya)

— 17 de desembre

Conferència «La Barcelona de Senyoria de Jaume Cabré» per Roser Trilla (visita guiada a Barcelona)

— 18 de desembre

Excursió a la serra de Miralles (Anoia) amb sortida a les 7 h

— 13 de gener de 2017

Conferència «La literatura del Camp de Tarragona» per Dolors Requena

— 15 de gener

Excursió a la serra de la Gritella des d'Albarca (Priorat-Baix Camp) amb sortida a les 7 h

— 22 de gener

Excursió matinal al castell de Torre Baró (Barcelona) amb sortida a les 8 h

— 28 i 29 de gener

Cap de setmana a la neu

— 5 de febrer

Excursió matinal circular a la Mola des de can Pobla (Sant Llorenç del Munt) amb sortida a les 7 h

— 10 de febrer

Conferència «L'Empordà de Josep Pla» per Llorenç Soldevila

— 12 de febrer

Excursió de Tamariu a Palamós (Baix Empordà) amb sortida a les 7 h

— 19 de febrer

Excursió matinal a les fonts d'Argentona (Maresme) amb sortida a les 7 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits).

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.327 Novembre/Desembre 2016

TRAVERSA DE LA VALL D'ORLÚ: 23 i 24 de juliol de 2016

Manu Llabrés Laguarda

Amb les lleganyes encara arrapades als ulls, ens vàrem trobar a les 6 del matí per fer la darrera excursió amb autocar de la temporada. Aviat va sortir el sol i, amb la claror del nou dia, les converses es varen revifar Llobregat amunt. Parada a Berga per recollir companys i parada per esmorzar a l'àrea de servei del Cadí: un dia esplèndid al davant.

I fem camí cap a Ax-les-Termes, que no visitem en aquesta ocasió, però on val la pena passar una estoneta si en teniu l'oportunitat. Ax és una vila estretament lligada a l'activitat termal. Aquí s'hi troba la surgència més calenta del Pirineu (77°C) i és una mostra de diversos edificis de l'anomenada arquitectura termal (balnearis, casino, etc.), per acollir les classes benestants que venien a principis del segle passat a fer passar l'avorriment i gastar els calés.

No obstant això, la tradició termal a la vila és molt anterior. El 1260, el comte de Foix fundà l'hospital d'Ax per acollir-hi els soldats tornats leprosos de les croades. Aquest edifici el trobareu a tocar del Bassin des Ladres (o banyera de peus dels leprosos), on també vosaltres podeu remullar-vos els peus, sense por d'agafar cap malaltia. Aquest *bassin* està situat al centre de l'antic barri dels banys, amb diverses banyeres, banys de vapor i canalitzacions de l'aigua sulfurosa provinent

de terra endins. L'església del barri està dedicada a Nostra Senyora del Bany (no és un acudit). Avui dia, hi funcionen diversos balnearis dedicats principalment a cures de malalties de tipus reumàtic.

Tornant a l'autocar, el dia net i clar de la Cerdanya esdevé gris i plujós en sortir de la boca nord del túnel del Pimorent. Just quan albirem la vila d'Ax, l'autocar pren el trencall a la dreta que enfila cap a la vall d'Orlú, el nostre destí. Des de les finestres de l'autocar ja observem les aigües inquietes de l'Oriège fent camí per reunir-se amb les de l'Ariège. Després, una vila senyorial s'emmiralla en un llac, testimoni del passat exquisit i refinat d'aquest indret pirinenc.

Seguim vall d'Orlú amunt: prou ampla a l'inici, amb el seu càmping, el seu poble amb cases de pedra, hípica, etc. Tot ben bonic i ben cuidat per al gaudi del turista passejador. Nosaltres busquem la natura més desafiant i seguim cap al fons de la vall, allà on les parets de les muntanyes es van acostant sota l'esguard imponent de la Dent d'Orlú. En cotxe es pot arribar fins al pàrquing de Fanguil (1.145 m), al bell final de la pista asfaltada, però l'autocar ens ha de deixar uns pocs quilòmetres més avall, al pàrquing de les Forges (920 m). Aquí hi ha tota mena d'entreteniments per als més petits (la casa dels llops, el circuit enfilat als arbres, etc.).

Un taxi fa tres viatges per acostar els companys que ho han demanat fins al pàrquing de Fanguil. La resta decidim pujar per la pista asfaltada, ja que el camí de terra alternatiu fa una mica de volta i el temps continua insegur. Hi ha poc trànsit i el trajecte de 3,8 km el fem en menys d'una hora (50 min), acompa-

nyats de les primeres gotes de pluja. La fageda és impressionant i la vegetació de vora la pista és exuberant, sembla voler devorar l'asfalt.

Uns apunts d'història: els testimonis escrits més antics que ens parlen de la vall d'Orlú daten del 994. En dates posteriors es fa referència als espanyols que venien a robar bestiar al poble... Una acta de 1621 regula els drets d'ús de la pastura i del bosc entre els pastors d'Orlú i els seus senyors. El 1685, els cònsols d'Aix posen en peu un exèrcit per a rebutjar els lladres espanyols que arriben des del Capcir. Al segle XIX es fa referència a les forges de ferro, al molí de farina del poble, al carbó dels boscos, etc. Nosaltres hi venim amb fins ben diferents (i no som espanyols).

A les 11.20 h comencem a caminar des de Fanguil (1.145 m). Els companys que hi han arribat en taxi han començat a fer via abans: el cel gris amenaça més pluja. No s'hi val a badar.

La pista llisca muntanya amunt entre faigs gegantins, amb un entapissat de fulles als nostres peus. La potència de l'Oriège testimonia el xàfec que va caure ahir. Al cap d'una estona, el bosc deixa pas als prats de pastura i podem observar les muntanyes que encerclen aquesta vall d'un verd descarat. A la jaça d'en Gaudu s'hi poden sentir i observar nombroses marmotes. No és estrany, ja que som dins la Reserva Nacional de Fauna d'Orlú, que fou creada el 1943. La reserva comprèn 4.250 ha, abasta des d'una alçada de 980 m, fins a la cota 2.765 m

Foto de grup al refugi d'en Beys. Foto de Leonci Canals.

i està destinada a preservar i estudiar la fauna salvatge, principalment els isards i galls fers que hi habiten. De moment, només hi hem vist i sentit marmotes.

Ens aturem al final de la jaça, en el punt on el camí travessa el riu mitjançant un petit pont de fusta (1.440 m). Aquí el riu és tranquil, perquè descriu aigües tortes aprofitant el terreny pla. Fa dues hores i mitja efectives que caminem des de les Forges. Aprofitem per reagrupar-nos i dinar, mentre fitem de reüll els núvols.

Reprenem la marxa i entrem en una nova fageda. Després d'uns 500 m de camí planer, comença la pujada forta. Cal afluixar el ritme. Això ens permet trobar els primers rossinyols de la temporada, que treuen el cap groc entre la fullaraca. Són massa petits per caçar-los. Hem de deixar que creixin...

La fageda deixa pas al pi negre i aquest a l'estepa de bàlec. El pendent és sostingut i dóna poques ocasions per refer-te si no és aturant-te i contemplant les muntanyes que s'alcen al voltant. Una petita font al voltant dels 1.700 m és l'excusa ideal per aturar-s'hi una mica (3 h 20 min) i badar: al nord, lliscant pels forts pendents del Pic d'Ouxis, l'aigua cau en nombroses cascades menudes. En direcció est, seguint la intenció del camí i més amunt, una tartera, nerets i l'ull avesat endevina que l'estany d'en Beys pot amagar-se allà darrere. De fet, quant ens hi acostem, observem una antiga canalització de pedra que devia portar aigua de l'estany: ja no deu faltar-hi gaire!

Efectivament, en superar un petit coll observem l'estany d'en Beys encaixat entre el pic d'en Beys (2.532 m) i les Tres

Isards a tocar del refugi.

Foto de Josep Lluís Soucheiron.

Piques Roges (2.632, 2.633 i 2.740 m). Dominant l'estany, hi ha el refugi (1.976 m). Fins aquí hem anat seguint el GR-7.

Hem arribat ben aviat, en total hem trigat 4 h 20 min des del primer pàrquing. Un cop instal·lats a les habitacions, tenim tota la tarda per davant fins a l'hora de sopar, a les set. La tarda encapotada no convida gaire a un bany. Hi ha qui opta per fer un tomb, molts, pels jocs de taula, fer una sessió d'estiraments guiats i altres per deixar passar el temps, sense més.

Un dels guardes del refugi, en Sylvain, treu un petit però potent telescopi per buscar fauna a la rodalia. Ell col·labora en les tasques de control de la fauna de la reserva i té l'ull habituat a trobar alguna bestiola on els altres no veiem res. Així, buscant, troba uns quants isards a la falda de les Tres Piques Roges. Meravel·lats de la seva agudesesa visual, fem torns per mirar per l'ocular. Ens explica que, alguna vegada, n'ha trobat pasturant a pocs metres del refugi de bon matí: quina sort!

El sopar és correcte i després cal triar entre les dues opcions per a l'endemà: desfer el camí, com a opció més suau

(-1.056 m), o bé pujar fins al coll d'en Beys (2.354 m, +378 m de desnivell) i davallar per l'embassament de Naguille fins a les Forges, la qual cosa suposa un desnivell negatiu de -1.460 m. En Sylvain ens ha desaconsellat fer el pic d'en Beys, proper al coll, ja que el camí no està ben marcat i hi ha molta roca descomposta. Un pic alternatiu és el pic d'Étang Faury (2.702 m), però ens queda massa lluny.

Abans que soni el desesperador, surto a fora a respirar la pau de la muntanya, envoltada de boirines i humitat. El meu cunyat em fa senyal perquè m'hi acosti, en silenci: un grup de sis o set isards són a uns cinquanta metres. La boira els amaga, ens amaga, mentre observem bocabadats com dos mascles posen a prova la resistència dels seus caps, una envestida darrere l'altre, la resta impassibles. De sobte, alcen tots el cap i el miratge s'esvaeix.

Llac Peyrisses des de coll d'en Beys. Foto de Manu Llabrés.

De bon matí ens preparem per seguir la caminada. Ens acomiadem els dos grups. Els que hem decidit fer el recorregut més exigent reprenem el GR-7, que surt del refugi en direcció oest, i al cap de pocs metres el deixem per continuar seguint les marques vermelles i grogues. Aquest GR continua cap a Lanós i Bessines. Nosaltres seguim el camí de la dreta, que voreja uns estanyols, per, després, enfilar-se tot dret en direcció al coll. Aquest tram és una mica dur a causa del fort pendent sostingut, incloent-hi un pas

que requereix una petita grimpada. Triquem una hora efectiva en arribar al coll (1 h), havent fet un reagrupament a mig camí per reposar forces.

Al coll no hi ha gaire espai per reunir de nou el grup. Així doncs, abans de continuar, aprofitem per gaudir de la magnífica vista sobre el nou vessant que s'obre als nostres ulls amb els estanys de Peyrisses (el de Naguille, encara amagat) en el petit circ que domina el pic d'Esquena d'Ase (2.705 m), encara amb congestes de neu brillant sota un sol desvergonyit. L'estany d'en Beys queda ja lluny des d'aquesta talaia.

La baixada del coll és també força pendent, però el sender està ben traçat. En deu minuts som en un terreny més ample i pla i aprofitem per a un nou reagrupament i fer un ganyip. El dia és esplèndid, no fa gaire calor i vénen ganes de voltar i badar per aquest entorn tan bonic de

7 ACTIVITATS

gespa, pedra i aigua. Ens demanem si els bens que veiem pasturant s'adonen de la sort que tenen de ser on són, però ens quedem amb el dubte.

A partir d'aquí el sender és molt evident i baixa suaument per pendents herbats esquitxats de rocs de totes mides. Passem vora les cabanes d'Echouzé (o de Soun-ges) (2 h 30 min). El rierol, a la nostra esquerra, no el travessem fins que arribem a l'estany de Naguille (cota màxima teòrica de 1.890 m). Des del pont que el creua es pot palpar la força de l'aigua, que baixa desbocada fins a quedar amansida a l'estany. Cal vorejar tot l'estany per un camí prou ample, però un xic incòmode, amb rocs de bona mida i disposició irregular. Aquest tram resulta una mica monòton donada la grandària d'aquestes aigües. Deixem enrere una cascada i abans d'arribar a la paret de la presa decidim aturar-nos a dinar aprofitant un pendent suau amb bona entrada a l'aigua per qui vulgui remullar els músculs cansats (3 h 30 min). Des d'aquí, al fons de la vall, es veu ja la Dent d'Orlú.

Ens queden encara uns 1.000 m de desnivell, així doncs, cal reprendre la marxa. Aviat superem la paret de la presa. A partir d'aquí, el camí agafa una inclinació important. Després entrem en una zona de prat amb una alçada d'herbes comunals, que superen l'alçada de les persones (no necessàriament només de les més baixetes) i en alguns punts arriben a ocultar el terra on has de posar la bota. Es tracta d'una exuberància vegetal fora mida, però la calor que hi cau no permet gaudir-la plenament.

Per fortuna, després del prat ve el bosc i al bosc s'hi està més fresc. Primer,

bosc de pins, després, la fageda. I aquí és on ens hem d'aturar i treure'ns el barret davant aquesta fageda. Ens hem de treure el barret no només perquè s'hi està més fresc, sinó també perquè es tracta d'una fageda magnífica. Uns arbres de dimensions gegantines envoltats de rocs entapissats de molsa. La perspectiva quasi vertical del pendent permet fer-te la idea de la grandesa d'aquest bosc.

Entremig de les capçades dels arbres endevinem, en algun moment, la Dent d'Orlú. El camí baixa fent ziga-zagues, una darrera l'altra, que sembla que mai no acabaran. En qualsevol moment pot

Dent d'Orlú. Foto de Jordi Gironès.

sortir un follet de sota la molsa, però de bolets, no en trobem ni un.

En arribar a les Forges (6 h), una mica cansats, ens reunim amb la resta del grup. Ens expliquen que, sota aquest cel blau, l'aspecte de la vall no tenia res a veure amb la impressió deixada només el dia abans. Han pogut entretenir-se a contemplar totes les raconades, badar amb les marmotes i captar la màgia de la fotogènica Dent.

SOPAR DE MOTXILLA I CONCURS FOTOGRÀFIC 2016

En el Concurs Fotogràfic de la SEAS 2016, hi han participat 19 concursants amb un total de 57 fotografies.

El jurat va estar format per Teresa Reverter, Yolanda Monzó, Joan Bennassar, Lluís Tarrés i Lluís Ayguadé, i, prèvia deliberació feta el 15 de setembre de 2016, es van atorgar els premis següents:

- Primer premi: «Ampliant la mirada» de Teresa Faneca
- Segon premi: «A raig» de Josep Gil
- Millor col·lecció: «Boscà» de Domingo

Padró

- Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Camí» de Leonci Canals
- Per votació popular durant el sopar: «Escala de color» de Toni Royo

En el Sopar de Motxilla, celebrat el 17 de setembre al Pati del Roure de l'Ateneu, hi van assistir 82 companys, donant el tret de sortida a les activitats previstes per a la nova temporada 2016-2017. Per altra banda, com cada any, es va elegir la fotografia «Escala de color» de Toni Royo com la millor per votació popular.

Durant el sopar es féu l'acte d'agraïment als socis que han fet 50 anys: Immaculada Amat, Àngels Castillo, Francesc Montaner, Joan Gallart, Pere Solans i Emili Carbó, i als que n'han fet 25: Josep Maria Rius i Teresa Reverter.

Primer premi: «Ampliant la mirada» de Teresa Faneca.

Segon premi: «A raig» de Josep Gil.

Millor col·lecció: «Boscà» de Domingo Padró.

Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Camí» de Leonci Canals.

Per votació popular durant el sopar: «Escala de color» de Toni Royo.

ENTREVISTA A JORDI CAMINS, OBSERVADOR GLACIÒLEG

Bernat Macià i Daniel Cardona

Dins del 3r cicle d'audiovisuals de muntanya, el passat 5 de maig es va presentar "El canvi climàtic a les glaceres dels Pirineus" a càrrec de Jordi Camins. L'autor, nascut a Igualada, es defineix com a observador glaciòleg, alpinista i esquiador. Ha participat en diferents expedicions en glaceres i muntanyes del nostre planeta i va ser guardonat amb el Premi Medi Ambient 2012 de la Generalitat de Catalunya.

Hem entrevistat Jordi Camins «a distància», enviant-li un qüestionari de preguntes que gentilmente ens ha contestat. Li agraïm moltíssim la seva col·laboració.

— *Jordi, quan i com vas iniciar la teva curiositat en el retrocés de les geleres?*

— Un dels primers records que tinc de la meua infantesa, de l'edat de 4-5 anys, és veure a l'estiu una congesta de neu en un vessant sud dels Pirineus. Transcorreguts els 15 dies de vacances, aquella congesta seguia ferma al mateix indret, amb aquella calor tan intensa! «Alguna cosa especial hi passa allà a dalt; quan sigui gran hi aniré», pensava. Als 14 anys, coneixia per mitjà de llibres la majoria de glaceres del món (Internet no existia), excepte les dels Pirineus, sobre les quals la documentació era escassíssima. Vaig decidir que quan fos possible n'elaboraria l'inventari, la qual cosa vaig fer entre 1982 i 1985. En realitat, no estava inte-

Jordi Camins.

ressat en el retrocés sinó a saber quin era el seu estat i com evolucionaven, ja que en aquells moments era una incògnita.

— *Ens pots explicar quins passos hi ha en la degradació d'una gelera important?*

— Les «glaceres» són una gran massa de gel glacial en moviment (Gel glacial = format a partir de la transformació de la neu. Moviment = a causa de la força de la gravetat aquesta gran massa de gel es desplaça -llisca o flueix- muntanya avall). En el moment que neva menys i/o fa més calor, la glacera no pot generar el mateix gel que perd a l'estiu, disminueix en extensió (amplada i llargada) fins que la pèrdua de gruix fa que disminueixi la seva velocitat de moviment i queda estàtica, convertint-se en una «congesta de gel» (Gel glacial sense moviment). Si la degradació continua es converteix en un «aparell residual» (on ja no podem distingir si el gel que hi ha és d'origen glacial o una recongelació de l'aigua del desgel), fins que finalment s'extingeix.

12 PERSONATGE

— *Has estudiat amb més profunditat aquest fenomen als Pirineus. És també tan espectacular als Alps?*

— Amb les particularitats de cada indret, el retrocés de les glaceres és contundent a tot el planeta (Alps, Himàlaia, Andes, zones àrtiques...), excepte a l'Antàrtida, on el gel glacial, aposentat sobre el continent en terra ferma, no mostra cap signe de regressió, a diferència del que està en contacte amb l'aigua del mar, que s'està deteriorant de manera impor-

tant. La bona conservació de les glaceres al continent antàrtic és important, ja que representen el 90% del gel glacial de tot el planeta, i poden continuar exercint la funció de «refrigerador global» i evitar que l'escalfament sigui encara més acusat. Aquesta situació que es dona a l'Antàrtida hauria de respondre a un escenari d'increment de la temperatura de l'aigua del mar, que deteriora el gel que hi està en contacte, i una situació estable de les temperatures continentals, o en tot cas

Glacera d'Aneto, a dalt 1985, a baix 2015. Fotos de Jordi Camins.

13 PERSONATGE

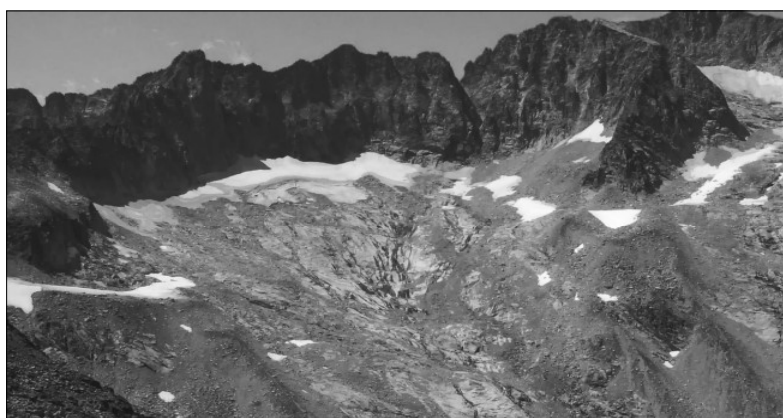
amb un increment que fins avui encara no és suficient per deteriorar el gel as-sentat sobre terra ferma. Les dades i el pas del temps ens ho aclariran.

— *Estem parlant d'un procés natural, o produït per l'efecte humà?*

— A grans trets parlem de tres proces-sos. En primer lloc, d'un procés natural. Ens trobem en període interglacial càlid entre dues glaciacions, la que va fina-litzar fa 18.000 anys i la pròxima, que

diuen que ha de començar d'aquí a uns 25.000 anys. L'origen d'aquests cicles és còsmic i el glacial més l'interglacial junts tenen una durada mitjana de cent mil anys.

En segon lloc, també parlem d'un procés natural. Ens estem recuperant de l'ano-menada «petita edat del gel» (anys 1550 a 1850), en què el planeta es va refredar com a conseqüència d'una lleugera dis-minució de l'activitat solar.

Glacera de Tempestats, a dalt 1985, a baix 2015. Fotos de Jordi Camins.

I en tercer lloc, cal parlar de l'efecte humà: els científics no tenen cap dubte que l'emissió de gasos d'efecte hivernacle accelera el procés d'escalfament natural. Per donar una dada senzilla, la proporció natural de CO₂ a l'atmosfera en el període càlid en què vivim hauria de ser de 280 ppm (parts per milió) i, en canvi, hem superat recentment les 400 ppm. El que hi afegim amb la crema de combustibles fòssils té una dimensió proporcionalment molt important.

— *Ha estat constant aquest retrocés de les geleres després de la miniglaciació del segle XVII o bé hi ha hagut anys d'estabilitat, o bé els darrers anys han estat més destructius?*

— Aquesta miniglaciació que esmentes és el que en la resposta anterior hem anomenat «petita edat del gel». El retrocés des de 1850 ha estat general i constant, amb breus períodes d'estabilització i de creixement de les geleres que han estat més o menys intensos en funció de les latituds, alçades, orientació geogràfica, etc., de cada aparell glacial. El darrer període d'estabilització als Pirineus va ser entre els anys 1975 i 1985, període que va coincidir, sense saber-ho en aquell moment, amb el meu primer inventari. El darrer retrocés s'inicia l'any 1985, i el desgel s'accelera a partir de 2003, amb una contundència que era difícil d'imaginar i que, si les condicions climàtiques actuals persisteixen, ens conduirà a l'extinció total de les geleres pirinenques entre 2040 i 2050.

— *Per acabar, quin futur tenen les nostres geleres pirenaïques? Pel que sembla, ja podem endreçar els grampons i piolets!*

— Permeteu-me finalitzar aquesta entre-

vista esmentant que als Pirineus, per la seva alçada i latitud, serem testimonis en una única generació, la nostra, de l'extinció de totes les geleres, un total de 93, des del seu darrer moment d'estabilització (1985) fins a la desaparició (2040-2050), i que mai cap altre grup humà ho ha pogut veure ni documentar ni, per descomptat, divulgar-ho a la resta de la humanitat i a les generacions futures. És massa important i exclusiu per obviar-ho.

Un procés d'extinció tan contundent com l'actual em fa intuir que les geleres pirinenques no haurien pogut sobreviure, per exemple, a l'«òptim climàtic medieval» (anys 900 a 1300), quan, de manera natural, les temperatures van ser superiors a les d'ara. Les actuals geleres no serien, doncs, restes d'aquelles grans geleres de la darrera glaciació que va finalitzar fa 18000 anys, sinó que totes s'haurien format novament entre els anys 1550 i 1850, durant la petita edat del gel. La conclusió positiva és que en condicions mínimament favorables, la formació i desenvolupament ha de ser gairebé tan ràpida i contundent com el seu retrocés i extinció.

Agraïm a Jordi Camins la seva atenció sobre un tema que no sols ens preocupa als muntanyencs, sinó a tota la societat: aquest canvi climàtic que encara alguns estan desxifrant si és un nou cicle calent, com el període comprès entre els anys 900 i 1300, o si és a causa de la modificació del clima produïda per l'home. Sembla que aquesta vegada tot apunta cap a nosaltres.

Jordi Camins Just
www.gelicehielo.com
<https://es-es.facebook.com/jordi.caminsjust>

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de setembre de 2016

- Altes: Francisco Vizcaíno Recio (1162)
- Baixes: cap

— Atès que el projector s'ha espatllat i que la reparació pot ser molt complicada, perquè es tracta d'un model fora de producció, es decideix comprar-ne un de nou.

— La Comissió de la Caminada segueix informant la Junta sobre les decisions que es van prenent. Enguany, destaca que la SEAS col·labora amb el Parc de Collserola mitjançant la neteja de les fonts del Rector i de la SEAS. La novetat és que el regal que es lliurarà a l'arribada consisteix en dos llibres lliurats pel Patronat de Collserola. També s'informa sobre les reunions mantingudes amb els mestres de les escoles del poble per fer-los partícips dels nous objectius didàctics de la Caminada d'enguany, que se centra en la temàtica de l'aigua a la Vall de Sant Just. Espera fomentar una bona participació de pares i alumnes.

— Es fa una valoració de les darreres activitats fetes durant els mesos de juliol i l'agost: **Sortida de Veterans**, amb una participació de 46 companys fent el cim del Monteixo i estada al poble d'Àreu; el **Sopar de la Lluna Plena** va ser al Tibidabo, amb 49 participants i un itinerari a peu des de la plaça Mireia. El sopar es va fer a Can Trampa de Vallvidrera. La **Nit Estelada** a la Penya del Moro va anar força bé, tot i haver-hi menys participació en relació al darrer any, però no es va poder fer la visió astronòmica a causa dels núvols. I l'excursió a la **vall d'Orlu** també va anar bé amb 48 participants.

Reunió del 3 d'octubre de 2016

- Altes: Mireia Carbonell Escobar (1163), Roger Carbonell Escobar (1164) i Oriol Mora Montfort (1165)
- Baixes: Domènec Miquel (993)

— La Federació ha aconseguit millorar les prestacions de l'assegurança d'accident per a les modalitats A, B i C.

— La Caminada ha registrat una millora pel que fa a la participació, passant dels 136 de l'any passat a 220 en aquesta 20a edició. La Comissió de la Caminada procedirà en breu a analitzar els detalls i possibles millores, sempre desitjables. El lema «L'aigua a Collserola - molt per veure», ha estat el fil conductor mitjançant el qual s'ha aprofitat la caminada per donar a conèixer les fonts de Collserola i la problemàtica relacionada amb l'aigua al Parc de Collserola.

US DESITGEM UNES BONES FESTES

El Pessebre de la SEAS de 2016, fet per Joan Gómez, serà col·locat al turó Punçó (2.492 m), situat a la Cerdanya, prop l'estació d'esquí de fons d'Arànsen.

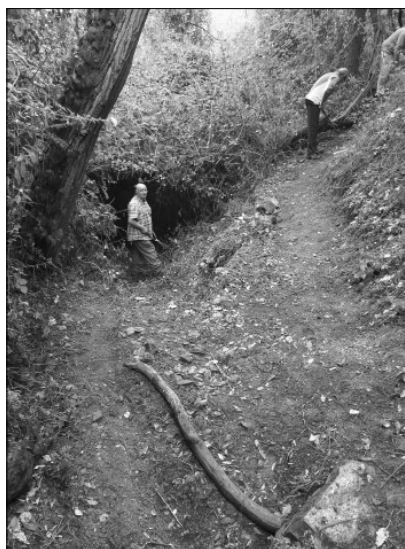
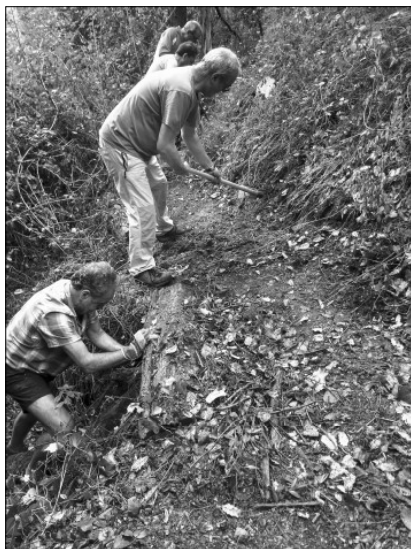
BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 83. No. 327

Taula de redacció — Leoncí Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia,
Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès i Leoncí Canals
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Martígràfic.78

ÍNDEX

- Portada** — Llac d'en Beys amb el refugi del mateix nom, parc nacional d'Orlú.
02 — Calendari
03 — Travessa de la vall d'Orlú: 23 i 24 de juliol de 2106, per Manu Llabrés.
08 — Sopar de motxilla i Concurs Fotogràfic 2016.
11 — Entrevista a Jordi Camins, observador glaciòleg, per Bernat Macià i Daniel Cardona.
15 — Informació de la SEAS

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

*Socis de la SEAS arrançant fonts i camins per a la caminada popular 2016.
Fotos de Francesc Blasco.*

Butlletí de la SEAS

Núm.327 Novembre/Desembre 2016